

Arrest

nr. 53 790 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. BLOMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Michurina, Urus Martan (Tsjetsjenië). U verbleef sinds 2003 in Grozny. U was in Grozny werkzaam als verkoopster op de centrale markt. U verklaarde dat u in 2003 was verhuisd naar Grozny omdat uw zoon D. K. (...) (o.v. 5.691.138) in 2002 twee maal werd aangehouden en u omwille van de problemen die dit met zich meebracht niet meer kon verblijven in Michurina. U beweerde dat ze tot op heden nog steeds uw zoon K. (...) zoeken en dat u werd gezocht omdat de autoriteiten via u de verblijfplaats van uw zoon willen te weten komen. U verklaarde dat in juni 2008, toen u voor een medische doorverwijzing naar de huisarts in Urus Martan reed, werd aangehouden door militairen. Deze militairen lieten u weten dat u een bandiet had groot gebracht en dat u geen plaats had in Tsjetsjenië. U gaf aan dat deze militairen u een foto van

uw zoon met baard lieten zien en dat ze eisten dat uw zoon zich zou komen aangeven. Een verre familielid van uw man Dz. (...) herkende u en hij hielp u. Hij ging mee naar het politiebureau in Urus Martan waar hij vroeg om u vrij te laten, wat ook gebeurde. U kreeg in het politiebureau te horen dat u om de twee weken moest terug komen, wat u niet deed. U gaf aan dat de militairen naar u kwamen op de markt om u in het oog te houden. U verklaarde dat u naar de dorpsraad van Goiskoje ging om uw situatie uit te leggen. U vermeldde dat de politie ook bij de dorpsraad was langs geweest om te vragen naar uw zoon. Een paar dagen voor u vertrek ging u goederen kopen in Khasavyurt. Bij terugkeer kreeg u van uw collega A. (...) op de markt te horen dat OMON agenten naar u hadden gevraagd. Uw collega A. (...) besliste dat u diende te vertrekken en zij kocht uw treinticketten. U verliet begin december 2008 Grozny en u reisde via Moskou, Brest naar Polen, Teraspol. U vroeg asiel aan in Polen en bleef daar ongeveer een maand voor u naar België doorreisde. U kwam in België toe op 20 januari 2009 waar u dezelfde dag asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: Uw internationaal paspoort, uw binnenlands paspoort en een Belgisch medisch attest van 5 juli 2010.

B. Motivering

Eind 2008 vroeg u asiel aan in Polen. U wachtte de beslissing niet af en reisde naar België aangezien uw zoon D. K. (...) (o.v. 5.691.138) hier verblijft. U vroeg voor de eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 20 januari 2009. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 3 juni 2009 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U keerde terug naar Polen waar uw asielaanvraag nog in behandeling was. Op 20 mei 2010 vroeg u voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2003 werd gezocht door de autoriteiten omwille van uw zoon. U gaf aan dat de autoriteiten via u de verblijfplaats van uw zoon wilden te weten komen (CGVS p 9, 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet meer in Urus-Martan kon wonen aangezien er om de twee weken een controle werd gehouden in uw woning (vragenlijst, p. 2). U vermeldde dat u uit Urus-Martan wegbleef omdat u gezocht werd omwille van uw zoon (CGVS p. 11). Echter u verklaarde dat u in 2005 een binnenlands paspoort bent gaan halen en dat u hierbij geen enkel probleem ondervond (CGVS, p. 6, 7). U legde het betreffende paspoort voor ter staving van uw asielaanvraag, waaruit blijkt dat dit paspoort op 14 februari 2005 werd afgeleverd in Urus-Martan (document 2). Tevens gaf u aan dat u in 2006 ook een internationaal paspoort hebt aangevraagd (CGVS, p. 6, 7), en gekregen (document 1). In verband met het reispaspoort dient nog te worden opgemerkt dat iedere aanvraag voor een reispaspoort wordt onderzocht door de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de FSB (staatsveiligheid). Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is toegevoegd aan uw dossier. Het feit dat u – zonder problemen – zowel een binnenlands paspoort als een internationaal paspoort kon bekomen, is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u met dit reispaspoort naar Finland reisde en nadien terugkeerde naar de Russische federatie (CGVS, p. 7). Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat deze reis plaatsvond in december 2006. Het feit dat u, na een verblijf in Finland (waar u geen asiel aanvraag), terugkeerde naar het land waar volgens u uw leven in gevaar is, is niet verenigbaar met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betreffende uw reisroute naar Polen en België in 2008 dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde dat u legaal met uw reispaspoort de trein nam naar Moskou en verder doorreisde naar Brest. U vermeldde zelfs dat uw paspoorten twee maal werden gecontroleerd. Het is niet logisch dat u onder uw eigen

naam, met uw eigen documenten per trein door de Russische Federatie reisde, terwijl u volgens uw verklaringen door de autoriteiten zou zijn gezocht (CGVS p. 9). Dit gegeven zet verder vraagtekens bij uw verklaarde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Bovendien verklaarde u dat de autoriteiten op de hoogte waren dat u werkzaam was op de centrale markt in Grozny. U verklaarde dat u dagelijks diende te betalen voor uw plaats op de centrale markt in Grozny, dat u dit deed aan de administratie en dat alles wettelijk verliep (CGVS p. 5). U gaf zelfs aan dat leden van de dorpsraad van Goiskoje in 2006 en in 2008 bij u waren langs geweest op uw staanplaats op de markt en dat militairen u als klanten kwamen opzoeken op de markt en u in het oog hielden (CGVS p. 5, 11). Vastgesteld moet worden dat als de autoriteiten nog steeds op zoek waren achter uw zoon en ze deze informatie van u wouden vernemen, ze u zonder enig probleem hadden kunnen vinden en arresteren en dit reeds sinds 2003. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw zoon werd gezocht door de autoriteiten.

Verder moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u in juni 2008 van uw woonplaats naar het ziekenhuis ging omdat u zich niet goed voelde. U kreeg te horen dat u een doorverwijzing van uw huisarts moest hebben voor u behandeld kon worden. U gaf aan dat u van het ziekenhuis een taxi nam naar Urus Martan om deze doorverwijzing te bekomen. U stopte geheel toevallig aan een school omdat u gebruik wou maken van de sanitaire voorzieningen. U beweerde dat u op dat moment werd aangehouden door twee militairen die u beschuldigde dat u een bandiet had groot gebracht en die u meenamen naar het politie kantoor (CGVS p. 10). Geconcludeerd moet worden dat het uitermate opmerkelijk is dat deze militairen op de hoogte waren wie u was concreet en dat u aan deze school toevallig zou stoppen. U gaf zelf aan dat u niet wist hoe ze dit konden weten (CGVS p. 10). U maakt niet aannemelijk dat u in juni 2008 door de autoriteiten zou zijn opgepakt en ondervraagd over uw zoon.

De combinatie van al deze elementen doen besluiten dat u uw vrees voor vervolging door de autoriteiten niet aannemelijk kan maken.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van uw asielrelaas, welk een ander licht zou kunnen werpen op de zaak.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw internationaal paspoort en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonsgegevens wat niet betwist wordt. Het Belgische medische attest geeft aan dat u diabetes bent, wat evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4, § 2 en 52, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aanvoert op welke manier artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat

wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet werd genomen met toepassing van het voormelde artikel.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van haar autoriteiten, meer in het bijzonder de motieven betreffende het verkrijgen van een binnenlands en internationaal paspoort en de heen en terugreis naar Finland betoogt verzoekster dat er in haren hoofde in de periode 2003-2008 nog onvoldoende vrees voor vervolging aanwezig was en dat haar eigenlijke problemen pas begonnen zijn vanaf 2008 nadat zij kortstondig in Urus Martan was.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters argument dat haar problemen pas een aanvang namen in 2008 volstrekt strijdig is aan de door haar afgelegde verklaringen bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Verzoekster beweerde bij voormelde verhoren na van 1978 tot 2003 in Michurina, Urus Martan, te hebben gewoond naar Grozny te zijn gevlucht daar haar zoon zeer actief door de autoriteiten werd gezocht, dat in Michurina personen langskwamen die vragen stelden over haarzelf, haar man en haar zoon, dat er in het ouderlijk huis om de twee weken controles werden gehouden, dat in opdracht van de militairen de dorpsraad in 2006 op de centrale markt in Grozny bij haar kwam informeren naar de verblijfplaats van haar zoon en dat zij door dit alles te bang waren om terug te keren naar de ouderlijke woonst (administratief dossier, stuk 4, verslag gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juli 2010, p. 3-5; stuk 9, vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juni 2010, vraag 3.5.). In het licht van voormeld uiterst actief opsporingsbeleid naar verzoeksters zoon toe waarbij ook naar verzoekster zelf wordt geïnformeerd en waarbij de autoriteiten zelfs in Grozny via verzoekster trachtten de verblijfplaats van haar zoon te achterhalen is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster in 2005 naar Urus Martan terugkeert teneinde er een binnenlands paspoort af te halen, dat haar ondanks de strenge controle van de FSB *anno* 2006 een internationaal paspoort wordt afgeleverd en dat zij probleemloos haar land van herkomst kon verlaten en er zelfs naar terugkeerde. Een dergelijk gedrag van verzoekster is niet verenigbaar met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten sedert 2003.

2.2.5.1. Aangaande het niet aannemelijk vinden van het voorval in juni 2008 waarbij verzoekster bij een toevallige sanitaire stop in Urus Martan op weg naar haar arts door twee militairen wordt gearresteerd herhaalt verzoekster op summiere wijze dit voorval en meent zij dat de ongeloofwaardigheid van dit gebeuren niet is aangetoond.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4

januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met de loutere herhaling van voormeld gebeuren in gebreke blijft.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De onwaarschijnlijke toevalligheid van verzoeksters arrestatie door militairen in een school in Urus Martan tijdens een sanitaire stop dient te worden samen gelezen met de eraan voorafgaande motivering van verwerende partij dat verzoeksters jarenlange werkzaamheden op de centrale markt in Grozny aan de autoriteiten bekend waren waardoor men haar te allen tijde op deze plek eenvoudigweg had kunnen arresteren.

2.2.6.1. Betreffende verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst in het bezit van een legaal internationaal paspoort op eigen naam stelt verzoekster dat zij bij de pascontrole tweemaal door de mazen van het net is geglipt en dat zij vanzelfsprekend haar vlucht niet heeft aangekondigd.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat verzoeksters voormelde betoog niet dienend is daar het voor verwerende partij geen punt van discussie is dat zij niet werd gedetecteerd bij de controle, doch wijst verwerende partij er terecht op dat het niet logisch is dat verzoekster onder eigen naam, met haar eigen documenten, per trein door de Russische Federatie reisde, terwijl zij volgens haar verklaringen door de autoriteiten zou zijn gezocht. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoekster onder de door haar geschetste omstandigheden haar vlucht onder haar eigen identiteit ondernam wetende dat bij een controle zij onmiddellijk kan worden geïdentificeerd en aangehouden. Het publiek reizen gebruik makend van haar eigen identiteit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees. Het *de facto* niet te zijn gedetecteerd bij de pascontrole doet geen afbreuk aan voormelde bevinding dat verzoekster geen enkele poging deed haar ware identiteit verborgen te houden.

2.2.7. Waar verzoekster verwijst naar de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar zoon in België wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekster brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van haar zoon en brengt dienaangaande evenmin enige objectieve informatie aan. Bovendien kan aan het door verzoekster voorgehouden geviseerd en vervolgd worden door haar autoriteiten sedert 2003 geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.8. Uit het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas besluit verwerende partij terecht dat haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse mediaberichtgeving, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van

een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoekster brengt evenmin enige andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop de verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT